

— Докачашъ жена си и нейнитѣ добри приятелки, едно издума Бойковска.

— Не е ми въ характера да нападамъ правитѣ хора.

— Мжжо, чуденъ човѣкъ си станалъ днесъ! Отзарана гърбомъ си станалъ. Само изопачавашъ думитѣ. Ами ти не искашъ ли да имашъ хубава и изконтена жена?

Бойковски мълчеше навѣсенъ още.

Бойковска инстинктивно се огледа въ огледалото, срѣщу което случайно бѣ дошла, видѣ пламналото си отъ вълнение лице, оправи бухналата си коса, подрѣпна доста отвореното си огърлие — както и повечето жени тя се мислѣше за чудна красавица — въ тая минута тя, наистина, бѣ такава — пакъ се зачуши кокетно, припна до мъжа, хвана го за двѣтѣ рѣцѣ, вгледа се въ очитѣ му и продума:

— Ама, чу ли какво ти казахъ? Обѣщай ми де?

Бойковски още мълчеше. По едно врѣме той ѝ небръжно махна рѣцѣтѣ и избѣбра:

— Не обичамъ много лигавенията! Една разбрана жена трѣбва да бѣде малко по-сериозна. — Послѣ предѣлжи като въ себе си: Да, да!.. Вашиятъ идеалъ се състои само въ туй: фустани, капели, скарпинки, плещене лицето съ всевъзможни европейски боклуци и стоене по цѣли часове прѣдъ огледалото!.. А друго, друго? Нищо!.. Жалко, жалко!.. Разглезено дѣте си!..

— Холанъ, мжжо, възнегодува Бойковска, докачена въ най-чувствителното мѣсто — ужъ си ученъ човѣкъ, живѣлъ си по Еврона, видѣлъ си какъ живѣятъ хората, ама понѣкога, кога те прѣхванатъ ония... твоитѣ... станешъ като криво дърво, страшни дивотии говоришъ, пакъ понѣкога се не стѣснявашъ, та и прѣдъ хората само плещешъ, кое щѣло и кое — не, па и мене нападашъ — хичъ не се сапикасвашъ! Бе джанъмъ, чухъ го хиляди пѣти: „Идеалъ, идеалъ!“ .. Стига си ми разболявалъ главата и проглушавалъ ушитѣ, омръзна ми вече да слушамъ все тоя твой пусти идеалъ! Споредъ тебе, да трѣгне човѣкъ дрипавъ като... изъ пѣтия, това е твойтъ идеалъ! Или пъкъ азъ не мога да те разбера. Само ти си уменъ човѣкъ на тоя свѣтъ. Казахъ ти: я се